

Sygn. akt II CSK 186/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa C. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
przeciwko E. K.

oraz Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 14 grudnia 2012 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa Prezydenta
Miasta Ł. zastępowanego przez Prokuratorię Generalną
kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca odwołała się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 k.p.c., to w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne.

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Ponadto skarżący powinien wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243, z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.). Ponadto prawidłowo sformułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić

w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

Wskazane w skardze kwestie prawne nie stanowią istotnych zagadnień prawnych w zasygnalizowanym znaczeniu. Roszczenie zwrotu kosztów postępowania jest pochodzenia procesowego. Jest to roszczenie ściśle związane z postępowaniem i nie może być dochodzone w odrębnej sprawie (por. uchwały Sądu Najwyższego składu siedmiu sędziów z dnia 23 czerwca 1951 r., C 67/5, OSN 1951, nr 3, poz. 63 i z dnia 14 maja 1965 r., III CO 73/64, OSNCP 1966, nr 7-8, poz. 108, por. także uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1995 r., III CZP 8/95, OSNC 1995, nr 6, poz. 88). Uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego III CZP 75/11, OSNC 2012, nr 7-8, poz. 81) dotyczyła innego zagadnienia tj. powstania niezbędnych wydatków przed postępowaniem.

W sprawie sporne koszty dotyczyły postępowania przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym o aktualizację opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego. O tych kosztach kompetentny był rozstrzygać ten organ, a na wypadek wniesienia sprzeciwu sąd na podstawie art. 80 ust. 4 u.g.n.

Zasada kosztów niezbędnych zabezpiecza uczestnika postępowania zobowiązanego do zwrotu kosztów przed rozrzutnością, bezwzględnością, a nawet szykaną osoby uprawnionej do zwrotu kosztów.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw